

Het Jachtveld

Het was een donkere, stormachtige lentemiddag en de stad Londen zat een klein mijnndorp achterna over de opgedroogde bedding van de voormalige Noordzee.

In gelukkiger tijden zou Londen geen moeite hebben gedaan voor een zo onbeduidende prooi. De grote tractiestad had haar dagen ooit gevuld met de jacht op veel grotere dorpen dan dit in een gebied tussen de rand van de IJswoestijn en de kusten van de Middellandse Zee. Maar alle soorten prooi waren de laatste tijd schaars, en sommige grotere steden wierpen nu hongerige blikken op Londen. Al tien jaar lang hield de stad zich voor ze schuil in een vochtig, bergachtig district in het westen dat volgens het Geschiedenisgilde ooit het eiland Brittannië was geweest. Tien jaar lang had Londen in deze natte heuvels niets anders gegeten dan boerendorpen en immobiele nederzettingen. Maar nu vond de burgemeester eindelijk het moment gekomen om de stad via de landbrug terug te brengen naar het Grote Jachtveld.

De stad was nog maar nauwelijks halverwege toen de uitkijkposten in de hoge kraaiennesten het mijnwerkersdorp ontdekten. Het knaagde twintig mijl voor hen uit aan de zoutvlaktes. De Londenaren zagen er een teken van de goden in, en zelfs de burgemeester (die niet in goden of tekenen geloofde) leek het een goed begin van een tocht naar het oosten. Daarom beval hij een achtervolging.

Het mijnwerkersdorp zag het gevaar en wendde de steven,

maar de reusachtige rupsbanden onder Londen begonnen al sneller te draaien. Even later zette de stad – een glijdende berg van metaal die zeven niveaus omvatte en als een bruidstaart in lagen oprees – schommelend de achtervolging in. De lagere verdiepingen verdwenen achter de rook van de motoren, maar de villa's van de rijken glommen wit op de hogere verdiepingen, en boven alles uit torende het glinsterende, gouden kruis van de St. Paul's-kathedraal, tweeduizend voet boven de verwoeste aarde.

Toen de achtervolging begon, reinigde Tom de tentoongestelde voorwerpen op de afdeling Natuurlijke Historie in het museum van Londen. Hij voelde de veelzeggende trilling in de metalen vloer, en toen hij opkeek, zag hij de modellen van walvissen en dolfijnen met zachte kraakgeluidjes zwaaiend aan het plafond hangen.

Hij schrok er niet van. Tom was vijftien, woonde zijn hele leven al in Londen en was aan de bewegingen van de stad gewend. Hij wist dat de stad haar koers verlegde en haar snelheid opvoerde. Hij voelde de opgewonden prikkeling in zijn lichaam, de oeroude spanning van de jacht die alle Londenaren kenden. Er was blijkbaar een prooi in zicht! Hij liet zijn kwasten en stofdoeken vallen en legde zijn hand tegen de muur. Toen voelde hij de trillingen die vanuit de enorme machinekamers, diep in de Onderbuik, naar boven kwamen. Ja, daar was het: het diepe gedreun van de hulpmotoren die aansloegen. *Boem, boem, boem*, als een grote trom die binnen in zijn botten aan het roffelen was.

Aan de andere kant van de zaal vloog een deur open. Chudleigh Pomeroy kwam naar binnen gestormd. Zijn toupet was weggegleeden en zijn ronde gezicht was rood van woede. 'Wat in de naam van Quirke...' bulderde hij, met grote ogen kijkend naar de wentelende walvissen en de opgezette vogels die in hun vitrines stonden te wippen en te trillen alsof ze hun lange gevangenschap van zich afschudden en zich klaarmaakten om weer het luchtruim te kiezen. 'Leerling Natsworthy! Wat is hier aan de hand?'

‘We zijn op jacht, meneer,’ zei Tom, die zich afvroeg hoe het plaatsvervangend hoofd van het Geschiedenisgilde zo lang in Londen gewoond kon hebben zonder de hartslag van de stad te herkennen. ‘Het is blijkbaar een lekker hapje,’ legde hij uit. ‘Ze hebben alle hulpmotoren aangezet, en dat is al een hele tijd niet gebeurd. Het lot van Londen is misschien een keer ten goede gekeerd!’

‘Bah!’ zei Pomeroy snuivend. Hij kromp ineen toen het glas van de vitrines begon te beven en te janken op het ritme van de motoren. Het grootste model van het museum – een beest dat een blauwe vinvis heette en al duizenden jaren was uitgestorven – hing boven zijn hoofd als een schommel heen en weer te zwaaien aan zijn kabels. ‘Dat kan best zijn, Natsworthy,’ zei hij. ‘Ik wou alleen dat het Techniekgilde een paar fatsoenlijke schokbrekers in dit gebouw aanbracht. Sommige specimen zijn buitengewoon gevoelig. Zo gaat het niet. Zo gaat het echt niet.’ Hij trok een gevlekte zakdoek uit een plooï van zijn lange, zwarte gewaad en veegde er zijn gezicht mee af.

Tom vroeg: ‘Mag ik even naar de panoramaplatforms om de jacht te zien, meneer? Het hoeft maar een halfuurtje. Het is jaren geleden dat we echt goed op jacht zijn geweest...’

Pomeroy keek geschokt. ‘Beslist niet, leerling! Moet je zien hoeveel stof die vervloekte jacht produceert! Alles moet opnieuw gereinigd en op schade bekeken worden.’

‘Maar dat is niet eerlijk!’ riep Tom. ‘Ik heb net de hele zaal afgestoft!’

Hij wist meteen dat dit een fout was. De oude Chudleigh Pomeroy was minder erg dan sommige andere gildeleden maar werd niet graag tegengesproken door een gewone leerling derde klasse. Hij richtte zich in zijn volle lengte op (iets meer dan zijn volle breedte) en fronste zijn dikke wenkbrauwen zo streng dat zijn gildeteken er bijna tussen verdween. ‘Het léven is oneerlijk, Natsworthy,’ zei hij dreunend. ‘Nog één grote mond van jou, en je hebt Onderbuikdienst zodra deze jacht voorbij is.’

Van alle afschuwelijke corvees die een leerling derde klasse te

doen kreeg, haatte Tom de Onderbuikdienst het meest. Hij hield snel zijn mond en staarde gedwee naar de fraai geпоetste laarspunten van de hoofdcurator.

‘Je hebt bevel om hier tot zeven uur te werken, en dat zul je tot zeven uur doen,’ vervolgde Pomeroy. ‘Ik zal intussen de andere curatoren consulteren over dit afschuwelijke, afgrijselijke gehots...’

Hij haastte zich, nog steeds mompelend, weg. Tom keek hem na, pakte toen zijn spullen en ging met een ellendig gevoel weer aan het werk. Meestal vond hij schoonmaken niet erg, en zeker niet in deze zaal met zijn vriendelijke, door motten aangevreten dieren en de blauwe vinvis met zijn grote blauwe glimlach. Als hij zich verveelde, zocht hij altijd zijn heil bij een dagdroom waarin hij een held was die mooie meisjes uit de klauwen van luchtpiraten bevrijdde, Londen redde van de Anti-Tractieliga en nog lang en gelukkig leefde. Maar hoe kon hij dagdromen als de rest van de stad van de eerste echte jacht sinds lange tijd genoot?

Tom wachtte twintig minuten, maar Chudleigh Pomeroy kwam niet terug. Er was ook niemand anders in de buurt. Het was een woensdag, wat betekende dat het museum voor het publiek gesloten was, en de meeste hooggeplaatste gildeleden en de leerlingen eerste en tweede klasse hadden een dag vrij. Kon het kwaad als hij tien minuten naar buiten glipte om te kijken hoe het ging? Hij verborg zijn zak met schoonmaakspullen achter een handig opgestelde yak en haastte zich door de schaduwen van dansende dolfijnen naar de deur.

De argonlampen in de gang dansten eveneens en wierpen hun licht tot hoog op de metalen wanden. Twee gildeleden in zwarte gewaden passeerden gehaast, en Tom hoorde de dunne stem van dr. Arkengaard, die jammerde: ‘O, die trillingen! Die trillingen! Wat een barre ramp voor mijn collectie 25e-eeuwse keramiek...’ Hij wachtte tot ze om een hoek van de gang verdwenen waren, en glipte toen snel via de dichtstbijzijnde trap weg. Hij liep dwars door de zaal van de 21e eeuw en voorbij de grote plastic beelden van Pluto en Mickey, de dierenkopgoden van het onder-

gegane Amerika. Daarna rende hij door de hoofdzaal met galerijen vol dingen die de vele millennia hadden overleefd sinds de Ouden zichzelf vernietigd hadden met een verschrikkelijke storm van intelligente virusbommen en atoomwapens die de Aarde vanuit de ruimte bestookte: de Oorlog van Zestig Minuten. Twee minuten later liep hij via een zijingang de drukte en het lawaai van Tottenham Court Road in.

Het museum van Londen stond bij het centrum van Niveau Twee in een drukke wijk die Bloomsbury heette. De buik van Niveau Eén hing als een roestige hemel een paar voet boven de daken. Tom maakte zich weinig zorgen over de mogelijkheid van ontdekking. Hij baande zich een weg door de donkere, drukke straat naar een openbaar Google-scherm buiten het liftstation van Tottenham Court Road. Zich aansluitend bij de menigte die naar het scherm stond te kijken, zag hij zijn eerste glimp van de verre prooi: een waterig, grijsblauw beeld dat de camera's op Niveau Zes opvingen. De dreunende stem van de presentator zei: 'Het dorp heet Zouthoek en is een mijnplatform met negenhonderd inwoners. Het haast zich nu met een snelheid van tachtig mijl per uur recht naar het oosten, maar het Navigatiegilde voorspelt dat Londen het vlak voor zonsondergang zal inhalen. Aan de andere kant van de landbrug wachten ons ongetwijfeld nog veel meer nederzettingen. Dat bewijst hoe verstandig onze burgemeester was toen hij besloot om Londen weer naar het oosten te sturen...'

Tachtig mijl per uur! dacht Tom vol ontzag. Die snelheid was verbijsterend, en het zou heerlijk zijn om op het panoramadek te staan en de wind in zijn gezicht te voelen. Bij meneer Pomeroy had hij het vermoedelijk toch al verbruid, en het maakte dus weinig verschil als hij nog een paar minuten extra snoepte.

Hij begon te rennen en stond al gauw in het Bloomsbury-park, dat op de rand van de verdieping in de openlucht lag. Het was ooit een echt park met bomen en eendenvijvers geweest, maar vanwege de recente schaarste aan prooi werd het nu voor de voedselproductie gebruikt, en de gazons waren omgeploegd om

plaats te maken voor koolveldjes en algenpannen. Maar de panoramaplatforms waren er nog. Dat waren zwevende balkons die buiten de rand van het niveau uitstaken, waar de Londenaren van het passerende uitzicht konden genieten. Tom liep haastig naar het dichtstbijzijnde. Er had zich daar een nog grotere menigte verzameld, onder wie heel wat mensen in het zwart van het Geschiedenisgilde, en Tom probeerde zich zo onopvallend mogelijk een weg naar voren te banen en over de balustrade te kijken. Ondanks zijn topsnelheid reed Zouthoek nog maar vijf mijl voor hen uit, zwarte rook uit zijn uitlaatpijpen brakend.

‘Natsworthy!’ riep een schallende stem. Tom schrok ervan. Hij keek om zich heen en bleek naast Melliphant te staan, een stevig gebouwde leerling eerste klasse die naar hem grijnsde en zei: ‘Is het niet prachtig? Een vet zoutwinningsplatform met C20-motoren. Net wat Londen nodig heeft!’

Herbert Melliphant was de ergste soort bullebak: de soort die je niet alleen slaat en je hoofd in de wasbak houdt, maar er ook van geniet om al je geheimen te ontdekken plus datgene waarvan je het meest van streek raakt. Daarmee plaagt hij je dan. Melliphant had het bij voorkeur op Tom voorzien omdat hij klein en verlegen was en geen vrienden had die voor hem opkwamen – en Tom kon niets terugdoen omdat Melliphants ouders geld hadden betaald om meteen een eersteklasser van hem te maken. Tom, die geen ouders meer had, was maar een derdeklasser. Hij wist waarom Melliphant überhaupt tegen hem praatte. Hij hoopte namelijk indruk te maken op een knappe, jonge historica die Clytie Potts heette en vlak achter hem stond. Tom knikte, keerde hem de rug toe en concentreerde zich op de jacht.

‘Kijk!’ riep Clytie Potts.

Het gat tussen Londen en zijn prooi kromp snel, en van Zouthoek steeg een donkere vorm op, spoedig gevolgd door nog een en nog een. Luchtschepen! De menigtes op de Londense panoramaplatforms juichten, en Melliphant zei: ‘Ach ja, die luchtkooplieden ook. Ze weten dat het dorp geen kans maakt, en nemen de

benen voordat wij het verslinden. Als ze dat niet doen, kunnen wij aanspraak maken op hun lading naast al het andere aan boord!

Tom stelde tevreden vast dat Melliphants betoog Clytie gruwelijk verveelde. Ze was een jaar verder dan hij en wist dit kennelijk allemaal al, want ze had haar gilde-examens achter de rug, en het merkteken van een Geschiedkundige was op haar voorhoofd getatoeëerd. ‘Kijk!’ riep ze weer. Ze ving Toms blik op en grijnsde. ‘Moet je ze zien gaan! Wat zijn ze mooi!’

Tom veegde zijn warrige haren uit zijn ogen en zag de luchtschepen steeds hoger opstijgen om in de leigrijze wolken te verdwijnen. Heel even voelde hij het verlangen om mee te gaan, het zonlicht in. Helaas hadden zijn ouders hem onder de hoede van het gilde gesteld om te worden opgeleid tot historicus. Hij wilde dat hij scheepsjongen aan boord van een luchtklipper kon zijn en alle steden van de wereld bezocht: Puerto Angeles, drijvend op de Stille Oceaan; Arkangel, voortglijdend op ijzeren ribben over de bevroren zee in het noorden; de grote ziggoeratsteden van de Nuevo-Maya’s; en de onbeweeglijke bastions van de Anti-Tractieliga...

Maar dat was niet meer dan een dagdroom die hij beter voor een saaie middag in het museum kon bewaren. Een nieuwe uitbarsting van gejuich maakte duidelijk dat de jacht zijn einde naderde. Hij vergat de luchtschepen en richtte zijn aandacht weer op Zouthoek.

Het dorp was nu zo dichtbij dat hij de mensen als mieren over de bovenste niveaus kon zien rennen. Ze waren ongetwijfeld doodsbang: Londen stortte zich op hen, en ze konden zich nergens verbergen. Maar hij wist dat hij geen medelijden met hen moest hebben. Het was alleen maar natuurlijk dat steden dorpen verslonden, net zoals grote dorpen kleine aten en kleine dorpen zich tegoed deden aan miserabele, immobiele nederzettingen. Dat was het stadsdarwinisme, en op die manier functioneerde de wereld al honderden jaren sinds de grote ingenieur Nikolas Quirke van Londen de eerste tractiestad had gemaakt. ‘Londen!

Londen!’ riep hij, zijn gejuich bij de kreten en uitroepen van de anderen op het platform voegend. Even later werden ze beloond toen ze zagen dat een van Zouthoeks wielen afbrak. Het dorp kwam met een draai tot stilstand. Rookpluimen werden afgesneden en zakten naar de doodsbange mensen op straat. Daarna onttrokken de lagere verdiepingen van Londen het dorp aan het zicht, en Tom voelde de dekplaten huiveren toen de reusachtige hydraulische kaken van de stad dicht sloegen.

Op alle panoramaplatforms in de stad werd uitbundig gejuicht. De luidsprekers aan de pijlers onder de verdiepingen brachten de eerste maten van ‘Trots op Londen’ ten gehore. Een volstrekt wildvreemde omhelsde Tom met kracht en riep in zijn oor: ‘Buit! Buit!’ Het kon hem niet schelen, want op dat moment hield hij van iedereen op het platform, zelfs van Melliphant. ‘Buit!’ riep hij terug, terwijl hij zich losmaakte. Hij voelde de dekplaten weer trillen. Ergens onder hem werd Zouthoek door de grote stalen tanden van de stad gegrepen, opgetild en naar achteren in de Onderbuik gesleept.

‘...en misschien wil leerling Natsworthy ook wel komen,’ zei Clytie Potts. Tom had geen idee wat ze bedoelde, maar toen hij zich omdraaide, legde ze glimlachend haar hand op zijn arm. ‘We gaan het vanavond in Kensington Gardens vieren,’ legde ze uit. ‘Er wordt gedanst en er is vuurwerk. Kom je ook?’

Leerlingen derde klasse werden meestal niet voor feesten uitgenodigd – zeker niet door mensen die zo knap en populair waren als Clytie. Tom vroeg zich dan ook eerst af of ze hem in de maling nam. Maar Melliphant dacht kennelijk van niet, want hij trok haar weg en zei: ‘We kunnen Toms soort best missen.’

‘Waarom?’ vroeg het meisje.

‘Nou ja...’ zei Melliphant verongelijkt, en hij kreeg bijna net zo’n rood gezicht als meneer Pomeroy. ‘Hij is nog maar een derdeklasser. Iemand voor het vuile werk. Het gildeteken krijgt hij nooit, en hij eindigt hoogstens als assistent van de curator, hè, Natsworthy?’ Hij keek Tom spottend aan. ‘Wat jammer dat je vader niet genoeg geld naliet voor een écht leerlingschap...’

‘Dat gaat je anders geen bal aan!’ riep Tom kwaad. Zijn blijdschap over de vangst was vervlogen, en hij vroeg zich alweer angstig af welke straffen Pomeroy in petto had als hij ontdekte dat Tom de benen had genomen. Voor Melliphants plagerijen was hij niet in de stemming.

‘Maar dat komt er natuurlijk van als je in een krot op de lagere niveaus woont,’ zei Melliphant zelfvoldaan, zich weer tot Clytie Potts wendend. ‘Natsworthy’s pappie en mammië woonden op Vier, en bij de Grote Kiep werden ze allebei zo plat als een frambozenpannenkoek: ΚΛÉΤS!’

Tom was niet van plan hem te raken, maar het gebeurde vanzelf. Voordat hij besepte wat hij deed, had hij zijn vuist gebald en sloeg hij toe. ‘Au!’ jammerde Melliphant, zo geschrokken dat hij achteroverviel. Iemand juichte en Clytie bedwong een giechel. Tom stond naar zijn bevende vuist te staren en vroeg zich af hoe hij dat had gedaan.

Maar Melliphant was veel groter en harder dan Tom, en kwam alweer overeind. Clytie probeerde hem tegen te houden, maar een paar andere geschiedkundigen juichten hem toe, en een stel jongens in de groene tuniek van leerling-vliegeniers verdrongen zich dicht achter hem en scandeerden: ‘Vechten! Vechten! Vechten!’

Tom wist dat hij tegen Melliphant evenveel kans had als Zouthoek tegen Londen. Hij deed een stap naar achteren, maar de menigte beperkte zijn bewegingsvrijheid. Melliphants vuist raakte de zijkant van zijn gezicht en Melliphants knie landde hard tussen zijn benen. Tom wankelde dubbelgevouwen en met ogen vol tranen weg. Iets groots, zachts en meegeevends als een sofa versperde hem de weg, en toen hij er zijn hoofd tegen beukte, zei dat iets: ‘Oef!’

Hij keek op en zag een rond, rood gezicht met dichte wenkbrauwen onder een weinig overtuigende pruik. Dat gezicht werd zelfs nog roder toen het hem herkende.

‘Natsworthy!’ bulderde Chudleigh Pomeroy. ‘In quirkesnaam, waar ben jij eigenlijk mee bezig?’